

ΜΙΑ ΕΛΛΑΔΑ ΠΟΥ ΟΣΟ ΔΕΝ ΣΥΝΕΝΝΟΕΙΤΑΙ ΤΟΣΟ ΜΙΚΡΑΙΝΕΙ

Του
Ιγνατίου Καϊτεζίδη*

Η εθνική συνεννόηση αποτελεί στην Ελλάδα μια έννοια άγνωστη. Ιστορικά, μάλλον, δεν έχει συμβεί ως γεγονός ούτε στις πιο κρίσιμες στιγμές της Ιστορίας μας. Από τις έριδες των μυθικών βασιλέων στον πόλεμο της Τροίας και τις **ίντριγκες των Βυζαντινών** αυτοκρατόρων μέχρι τις δολοπλοκίες των πολιτικών της **μετεπαναστατικής Ελλάδας** του 1821 και την εικόνα της πιο σύγχρονης Ελλάδας, ποτέ -μα, ποτέ- **δεν καταφέραμε να συνεννοηθούμε.**

Η συχνή χρήση του όρου «εθνική συνεννόηση» **δεν αποτυπώνει** τις αληθινές προθέσεις όσων την προφέρουν. Αποτελεί μόνιμη έννοια στο **πολιτικό λεξιλόγιο**, που εκφέρεται χωρίς ποτέ να

Η κοινωνία παρακολουθεί την αέναη επίδειξη υποκριτικής

έχει αποκτήσει ουσία. Πρέπει να είναι **γραμμένη στα πρακτικά**, να είναι δημόσια για να δημιουργεί εντυπώσεις, **να συνδεθεί με πρόσωπα**, να προκαλέσει θετικούς συνειρμούς

για την εθνική ευθύνη. Στο εκτελεστικό μέρος της, όμως, δεν υπάρχει καταγεγραμμένο θετικό ιστορικό. Έχει χρεωθεί **στη μερίδα** όσων τη λένε πιο συχνά και αποτελεί οφειλή της πολιτικής προς την κοινωνία, αφού συνιστά **ληξιπρόθεση** (εδώ και αιώνες) **εθνική υποχρέωση**, με **αφερέγγυους** -δυστυχώς- εγγυητές για την υλοποίησή της.

Είναι πραγματικά **εκπληκτική** η ικανότητα του **πολιτικού συστήματός μας** να μην έχει συνεννοηθεί ποτέ. Ακόμη και από πλευράς **στατιστικής** και **παθανοτήτων** αποτελεί ένα θαύμα.

Νομίζω ότι είναι ειδική ικανότητα, που πρέπει να αναγνωρισθεί. Ακόμη και στα θέματα που έχουν μια **διάσταση**, ανακαλύπτουν και δεύτερη και τρίτη.

Κάνουν τη διάθεσή τους για αντίθεση, πολιτική, **χτίζουν προγράμματα** που είναι απλά αντικείμενα προς τις θέσεις των υπολοίπων. Δημιουργούν με **ιδιαίτερη ευκολία** αυτά που τους **χωρίζουν**, τα αναβαθμίζουν σε αξίες, παίρνουν θέση απέναντι και **φονάζουν υποκριτικά** ότι «υπάρχει ανάγκη για **εθνική συνεννόηση**». Η **κοινωνία**, μόνιμως **χωρισμένη**, παρακολουθεί

αυτή την **αέναη επίδειξη υποκριτικής** ανάμεσα στον καλό και τον καλύτερο, που εναλλάσσονται στους δύο ρόλους. Η χώρα σε κρίση, η Παιδεία σε κρίση, **η Υγεία σε κρίση**, η οικονομία σε κρίση, **τα ήθη σε κρίση**, οι αξίες σε κρίση, η ίδια η **πολιτική σε κρίση**. Τίποτε δεν είναι ικανό να συνθέσει και να ενώσει. Αμέτρητες πολιτικές για το ίδιο θέμα. **Επιμονή στις λεπτομέρειες**. Γύροι συζητήσεων απλά και μόνο για το πώς θα καθίσουν οι συνομιλητές στο τραπέζι της συζήτησης. Δηλώσεις μετά, επιβεβαίωση της ανάγκης για **εθνική συνεν-**

νόηση, καβγάδες στη Βουλή, **διάλογοι πεζοδρομίου**, μάχη για τις μετρήσεις και ξανά χωριστές διαδρομές.

Σε μια Ελλάδα που όσο δεν συνεννοείται τόσο μικραίνει. Και, απ' ό,τι φαίνεται, ούτε αυτό το τίμημα είναι αρκετό για να αλλάξει κάτι. Και, δυστυχώς, στην ερώτηση «πότε θα συνεννοηθούμε σε αυτόν τον τόπο;», η ασφαλής απάντηση είναι «**μάλλον ποτέ!**»!

**Δημάρχου Γυλαίας-Χαρπίτι, αντιπροέδρου της Επιτροπής Θεσμών της ΚΕΔΕ*